

Perekondlik skandaal

ROMAAN

Jacquelyn
Mitchard

Originaali tiitel:
Jacquelyn Mitchard
A Very Inconvenient Scandal
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maarja Villandi-Reiljan
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Jacquelyn Mitchard
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04441424
ISBN 978-9916-31-333-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Deb T-le ja Diana B-le
Ja Jeff Kleinmannile

„Ravi kõige jaoks on soolavees:
higis, pisarates ja meres.“

Isak Dinesen

„Hästi palvetab see, kes armastab väga kõike,
nii suuri kui väikseid asju.“

Samuel Taylor Coleridge

„The Rime of Ancient Mariner“

1

Oli juhtunud midagi kohutavat, aga Frankie ei teadnud, mis see olla võiks. Ta saabus oma lapsepõlvkodu ette rendiautoga. Mitte ainsatki tuld. Ei mingit häält. Kas Mack oli juba surnud? Kas ta oli haiglas? Kiire. Täna. Siin on sinu pileti number. Isa oli talle pileti reserveerinud ja selle eest maksnud. See oli täiesti kummaline. Mack ei olnud selline inimene, kes midagi *paluks* või kallite lennusoitude peale kulutada tihkaks.

Ja surivoodilt ei saanud ta oma käega sõnumit saata.

Seega... *midagi kohutavat* pidi juhtuma tema venna Penniga. Või Arieliga, kes oli ta parim sõbranna neljandast klassist saati ja talle õe eest. Ent üheleegi sõnumile, mille Frankie kolmesajamiilisel teekonnal lennujaamadest saatis, ei tulnud vastust. Teel Bostonist Cape Codi valis ta mitmeid kordi nende kõigi numbreid, kuni telefoniaku tühjaks sai. Keegi ei vastanud.

See oli talumatu.

Viimast korda oli ta siin käinud aastapäevad tagasi oma ema Beatrice'i matustel. Ema oli olnud tema kindel tugisammas, kelle bakterid viiekümne kahe aastasena üleöö maha murdsid.

Ei, palun mitte veel ühte, mõtles Frankie ja talle meenus luule-rida, mida ema temale ja Pennile aeg-ajalt ette luges. *Nii kaugel? Nii vara? Nii ruttu?*

Frankie oli kurnatud, rase ja janune. Ta tundis iiveldust. Pakitseva põiega ronis ta vaevaliselt autost välja ja koperdas esitrepi juurde, kus kivist taimekasti alla oli võti peidetud.

Aga oota. Kuskohas...? Taimekasti ei olnud.

Frankie läks tagasi auto juurde, lülitas sisse esituled ja valgustuse.

Sissekäigu kõrval oli kaks suurt uut läikivat metallkasti, kust vaatasid välja kellukad ja fuksiate keeletaolised õied. Ta kobas neist ühte, seejärel teist, kuni kätte sattus õhuke magnetiga võtmehoidja. (Kas sissemurdjad ka sellest teadsid?)

Ta nägi kolme tiivaga valge maja fassaadi ja teise korruse suursuguseid rõdusid, hoone oli justkui purjekas laineharjal. Frankie esimestes mälestustes oli kogu maja värskelt värvitud. Uks oli mere-sinine ja mustad läikivad sepistatud hinged kaunistasid seda otsekuu säravad smokingireväärud. Kuigi värv võis olla uus, teadis ta selle vana maja iga nurgakest ja seinapragu. Kõik uuendused olid oskuslikult sobitatud peamajaga, kus tema ema suguvõsa kuus põlvkonda olid elanud. Hoolimata vanast leinast ja uuest murest Frankie pea-aegu nuttis kergendusest. Ta küll armastas väga oma tööd, mis teda ühest ilmaservast teise lennutas, ent sageli mõtles ta öösiti tagasi ajale, mil ta oli kaheksa-aastane ja jooksis koos vennaga tiigi ääres mööda pikka, suviselt roosade suitsupuudega palistatud avenüüd selle maja poole, mis jääb alati tema koduks.

„Isa!“ hüüdis Frankie, tehes ukse valju kolinaga lukust lahti ja astudes esikusse. Ta otsis lülitit, mis pidi süütama uue, hiiglasliku güroskoobina pea kohal rippuva valgusti. Nähtavale ilmusid erevalge seinatahveldis ja poolläbipaistvad sinised põrandaplaadid... Mis? Kas siin oli veel remonti tehtud? Kas seda oli tõesti teinud Mack, kelle kampsunid on vanemad kui tema lapsed? Tal pidi tõesti mõni kruvi lahti olema. Kõik oli teistmoodi – seinad, põrandad, mööbel, aknad! Ainsad äratuntavad asjad olid ühe

tema tuntuma veetaluse foto väljatrükk, millel oli kujutatud lamantiini rahulikku hämmeldunud pilku, ja Beatrice'i tehtud suur pilt, mis meenutas kõrbe lainetavaid mägesid, aga oli tegelikult merikarbi detailne lähivõte. Sellised hiiglaslikud lähivõtted olid nende ühiseks kireks.

„Isa!“ hüüdis Frankie valjemini. „Isa, oled sa siin?“

Ei kostnud ainsatki heli peale õhusahina konditsioneeris.

Frankie kõndis mööda laia pimedat koridori suure magamistoa suletud ukse juurde. „Isa! Isa?“

Kostis midagi kõha- või korinataolist. See oli Mack. Ta oli tõepoolest haige! Frankie jõudis kohale täpselt õigel ajal. Tuppa sisenedes süütas Frankie kõik tuled. Palja ülakehaga, päevitunud ja heas vormis Mack tõusis istuli. Tema kõrval oli Ariel, kes oma heledaid juukseid näolt eemale lükkas.

Ariel!

Maailm oli justkui pahupidi pööratud. Klaver sadas taevast alla ja kukkus maa peale, tema peast vaid juuksekarva võrra mööda.

Frankie karjatas. Karjatas jällegi.

Ariel veeretask end voodist välja ja tõusis püsti. Tema lohvaka valge T-särgi alt pungitas välja hiiglaslik rasedakõht.

Frankie jooksis esiku vannituppa, et jõuda kraanikausi juurde enne, kui öökima hakkab.

„Frankie, lase mind sisse!“ kostis Arieli hääl. „Luba, ma selgitan!“

Frankie ei saanud vastata. Ta kummardus kraanikausi kohale ja hõõrus oma nägu külma veega. Ariel hüüdis: „Frankie! Vastamulle!“

„Kutsu mu vend siia,“ kostis Frankie läbi lukustatud ukse. „Kutsu Penn siia. Mul on halb olla.“

„Täl on halb olla,“ ütles Ariel kellelegi teisele. „Ma ju ütlesin, et me peaksime...“

Mack logistas uksenuppu. „Frankie, tule kohe välja.“

Frankie toetus vastu ust ja püüdis toibuda sellest, mida oli äsja näinud. Peale kõige muu oli Ariel Merevee fondi administraator ja

ainus püsitöötaja. See fond tegeles mereloomade säilitamisega ja oli Macki elutöö. Kas Mack oli Arieli sundinud... Frankie kummardus kraanikausi kohale uue iiveldushooga. Või kas Ariel oli kuidagi... Kas Mackile hakkas dementsus kallale tulema?

Lõpuks kostis venna hääl. „Frankie, kas kõik on korras?“

„Aita mind,“ vastas Frankie. „Mida kuradit? Mis toimub?“ Ta avas ukse ja pistis pea välja. Vedrudena turritavate mustade lokkide ja bokseritest välja sirutuvate luidrate jalgadega Penn seisis seal oma vanas hallis T-särgis, millel oli kiri *Vabandust, ma ei saa. On hainädal*. Ariel, kes paljajalu Penni taga seisis, nägi välja veelgi pisem kui sada viiskümmend kaheksa sentimeetrit. Tema pikad, peaaegu valged juuksed olid pealaele krunni seotud ja silme all väsimuse mustad rõngad.

Mõne minuti pärast köögis istus Penn Frankie kõrvale ja püüdis tagajärjetult ühest tema randmest kinni hoida. Ariel askeldas ringi, tegi talle tassi teed ja andis kõrvale kuiva röstsaiat iivelduse vastu, nagu oleks siin Briti telesõu, mitte ema Cape Codi köök – ema köök, kus polnud enam midagi järel sellest, mille Beatrice oli loonud.

„Seda on liiga palju, Frankie,“ ütles Ariel pehmelt. „Ma oleksin pidanud sulle rääkima.“

„Arvad või?“ kostis Frankie. „Ma ootan last. Ma abiellun.“

Ariel seisatas. Ta pilgutas silma. Siis ta lausus: „Kuidas... kuidas sa ära arvasid?“

Mida? Frankie oli segaduses. „Mida ma ära arvama pidin?“

„Et ma olen rase.“

„Sa mõtled enne? Või praegu? Oi Ariel! Ma olen bioloogiat õppinud. Mul on silmad peas. Aga tegelikult rääkisin ma endast, sa vana lehm! Mina olen rase! Peaaegu viis kuud. Isegi juba enne, kui ma Mackilt sõnumi sain, kavatsesin koju tulla ja suurest üllatusest teatada. Ma poleks kunagi arvanud, et sul on veelgi suurem üllatus, see, et magasid minu isaga.“ Frankie pani peopesa kraani alla ja lonksas külma vett. „Kas see on tema oma? Või, vabandust, kas sa üldse tead?“

„Ära räägi minust nii, Frankie, minu enda...“

„Sinu enda majas? Õigus, kõik on sinu oma! Ega kõik, kes ülemusega magavad, saa endale üheksa magamistooga maja mere ääres ja, vabandust... see on minu ema kahekümne viienda sünnipäeva sõrmus, mis sul sõrmes on. Pole paha, Ariel. Kõik lipakad lasevad endale sinu järgi tätoveeringu teha.“

„Kuula nüüd ennast, Frankie! Sul peaks enda pärast häbi olema. Ma juba ütlesin, et mul on kahju...“

„Peabki kahju olema,“ ütles Frankie otsustavalt, ent mõtles, et *tal on õigus, mul peaks enda pärast häbi olema.*

„Mul pole kahju selle pärast. Mul on kahju, et ma sulle ei öelnud. See oli tõesti rumal ja vale.“

Nüüd tormas tuppa roosa- ja siniseruudulises särgis ja silutud juustega Mack. „Tüdrukud, lõpetage! Lõpetage! Ma tõesti palun vabandust, et meid niimoodi siit leidsid, kullake. Aga muidugi mina ja Ariel abiellume.“

„Isa! Kas sa oled aru kaotanud?“ karjus Frankie. „Sa oled... uh, koos kahekümne seitsme aastasega? Oma tütre vanuse tüdrukuga?“

„Mina ei mõtle sellest nii. Ariel on väga...“ alustas Mack.

„Jah, muidugi.“

„Lõpeta, Frankie. Sa, igavene mõrd, arvad, et võidki minuga nii rääkida,“ ütles Ariel. „Aga ei või. Mina ei kavatse seda kuulata.“

„Ariel on mulle väga kallis,“ jätkas Mack. „Me saame lapse.“

Jah, Macki puhul seletas see nii mõndagi: Frankie vananev isa oli kätte saanud hädasoleva tüdruku. Ta pidi tegema midagi tüdruku meelitamiseks. Mack pöördus Arieli poole ja sirutas käe tema pika suvise T-särgi poole, et silitada Arieli paisuvat kõhtu niisuguse eheda intiimsusega, et Frankie, kes arvas, et ta enam ei oksenda, tundis jällegi kõhus pööritust. Ta oli sunnitud nende vahelt läbi astuma ja tundis, et nende ihud lõhnasid seebi, soola ja millegi mereliiva taolise järele, mis meenutas Joy lõhnaõli, tema ema lemmikut. Seejärel kummardus ta alandatuna ja iiveldushooga kraanikausi kohale, ehkki tal polnud enam jäänud midagi välja oksendada. Penn ulatas talle puhta käterätiku.

Kui Frankie jälle hingata sai, ütles ta: „Sa oled kuuskümmend aastat vana. Peaaegu kuuskümmend üks.“

„Paljud minuvanused mehed...“

„Hulluks läinud muidugi. Hulluks läinud ja nartsissistid. Mis siis, kui vanused oleksid vastupidised? Kas sinu arvates see oleks normaalne? Kas ema arvates ka? Sa ju mäletad minu ema Beatrice'i? Kes oli sinu naine kolmkümmend aastat? Kas ta on nüüd sulle tühi koht?“

„Muidugi mitte. Asi pole sinu emas.“

„Mida sa siis mõtled?“

„Kullakene, palun, tõmba vähe hinge,“ ütles Mack. „See ei ole tervisele hea.“

„Võin kogu maailmale öelda, et ei ole! Isa, ma ei suuda sind vaadata. Vastik, kuidas sa tema kõhtu patsutad. Ma lähen minema, aga ma pean natuke puhkama. Ma ei saanud lennuki peal hetkegi magada. Ma mõtlesin, et keegi teist on suremas.“

„Frankie, lihtsalt jää täna õhtusöögiks meile. Siis saame selle selgeks rääkida. Ma teen homaari ja maisi. Ariel teeb oma kuulsat oliivileiba. Mine korraks pikali, siis pärast...“

„Et istume söögilauas, nagu üks kena perekond? Kuidas sinuga on, Ariel? See on sama hea, kui sina leiaksid mind oma emaga seksimas.“

„See ei ole üldse midagi sellist!“

„Sul on õigus. See on sama hea, kui sa leiaksid mind oma vanaemaga seksimas. Sinu ema on palju noorem kui Mack.“

Arieli silmad tõmbusid kissi ja ta tõmbus silmanähtavalt tagasi, pikk graatsiline kael muutumas äkitselt röövlinnu oma sarnaseks. Frankie märkas, et isegi selle keskkooliaegse ülbe tüdruku nägu oli hirmunud. Arieli pikalt kadunud ema Carlotta oli keelatud teema. Ariel hingas väga aeglaselt välja ja kostis madalal häälel: „Meie seda küll nii ei võta.“